

τέρμα με τα δάνεια, τέρμα με τα νοίκια φτωχοί άνεργοι άστεγοι ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ

Σήμερα 23-03-2013 καταλάβαμε το, εδώ και χρόνια, παρατημένο σπίτι της οδού Σαχίνη 3, κοντά στο Άλσος, με σκοπό να καλύψουμε τη στεγαστική μας ανάγκη. **Η ανάγκη του ανθρώπου για αξιοπρεπή στέγη ήταν ανέκαθεν συνυφασμένη με την ποιότητα ζωής.** Αυτή όμως η ανάγκη υπήρξε ταυτόχρονα στο επίκεντρο της εμπορευματοποίησης από κάθε λογής κερδοσκόπους, εμπόρους, τραπεζίτες και αφεντικά. Χωρίς λεφτά η πρόσβαση στη στέγη θεωρείται απαγορευτική.

Στην κοινωνία μας θεωρείται αυτονόητο να υπάρχουν άστεγοι άνθρωποι εξαιτίας της αδυναμίας τους να πληρώσουν το Σαντίτιμο για στέγη, παρόλο που τα συνολικά τετραγωνικά μέτρα κατασκευασμένων κατοικιών στη χώρα ξεπερνάει κατά πολύ τις ανάγκες για στέγη. Η επιλογή του νοικιασμένου σπιτιού αποδεικνύεται αρκούντως βαριά για να σηκωθεί στις πλάτες εκατομμυρίων ανθρώπων, τόσο εξαιτίας των υψηλών ενοικίων, όσο και των λοιπών εξόδων που συνεπάγεται αυτό. Πάνω από το μισό μισθό (εάν φυσικά δεν είναι άνεργος...) καταναλώνει κανείς για να νοικιάσει ένα σπίτι, το οποίο σε βάθος χρόνου έχει πληρωθεί διπλό και τριδίπλο σε σχέση με την αξία κατασκευής του. Από την άλλη, οι άνθρωποι που με κόπους ολόκληρης ζωής σπρώχνονται –με την ψευδαίσθηση της ιδιοκτησίας- να απευθυνθούν σε μια τράπεζα για να ικανοποιήσουν την ανάγκη τους για στέγη, βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα για 30 και 40 χρόνια, με το βραχνά των πανωτοκίων και της κατάσχεσης, όμηροι μιας κατάστασης που δεν τους επιτρέπει ούτε καν να διαμαρτυρηθούν στη δουλειά τους, μην και τυχόν απολυθούν και δεν μπορούν να πληρώσουν τη δυσθεώρητη δόση. Όσο για τους φοιτητές, η μέριμνα για σπίτι πέφτει αποκλειστικά στις πλάτες τους μιας και τα λιγοστά δωμάτια των φοιτητικών εστιών δε φτάνουν ούτε για «ζήτω». Οι παραπάνω περιπτώσεις είναι αυτές που γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από κατασκευαστικές εταιρίες, τράπεζες και ιδιοκτήτες, με αποτέλεσμα να δημιουργείται μια διαρκώς τροφοδοτούμενη αγορά που παράγει αξίες, υπεραξίες και τεράστια κέρδη. Real Estate λέγεται αυτή η αγορά και πατάει πάνω στη βασική μας ανάγκη για ύπνο.

Η τεχνολογική ανάπτυξη της κοινωνίας μας και τα συνολικά κατασκευασμένα τετραγωνικά μέτρα κατοικιών θα έπρεπε να είχαν βάλει τέρμα σε αυτή την ιστορία. Η δίψα όμως για κέρδος από τη μεριά των αφεντικών και η δικιά μας αδυναμία να αμφισβητήσουμε την ατομική ιδιοκτησία δαιμονίζει αυτή την κατάσταση. Εμείς δεν μπορούμε να δεχτούμε πως θα υπάρχουν άστεγοι (μετανάστες ή ντόπιοι), μόνο και μόνο για να μην θιχτούν κάποιοι κανόνες της αγοράς. Εμείς αρνούμαστε να δεχτούμε πως κάποιος θα έχει 5 σπίτια και κάποιος θα έχει χαρτόκουτα για στέγη. Εμείς δεν μπορούμε να δεχτούμε να προσφέρουμε τουλάχιστον το 50% της εργασίας μας σε χρήματα, για να καταναλώνουμε αγαθά (σπίτια εν προκειμένω) που ήδη σαν κοινωνία έχουμε παράξει. Εμείς θεωρούμε απαράδεκτο να μένουνε σπίτια σε αχρηστία ή να αφήνονται να ρημάζουν μόνο και μόνο για να κρατηθούν οι τιμές του Real Estate ψηλά, για να έχουν κύκλο εργασιών οι κατασκευαστικές εταιρίες ή για να εγγράφει κέρδη ο δείκτης των κατασκευών στο χρηματιστήριο Αθηνών. Είναι, τέλος, για εμάς οδυνηρό να πρέπει να μετράμε νεκρούς ανθρώπους που δολοφονήθηκαν από τη μαφία του κράτους και του Real Estate, είτε εξωθούμενοι σε αυτοκτονίες εξαιτίας των εξώσεων ή σε αργό θάνατο από αναθυμιάσεις από μαγκάλι.

Αυτή η κοινωνία -με τη συλλογική ανθρώπινη εργασία μας- έχει ήδη παράξει αρκετή ποσότητα κατοικίας για να ικανοποιήσει την ανάγκη μας για στέγη. Ήρθε λοιπόν ο καιρός να αξιοποιήσουμε αυτόν τον πλούτο που παρήγαγε

η συλλογική μας εργασία προς όφελος του κόσμου της εργασίας. Αξιοποίηση για εμάς σημαίνει κάλυψη αναγκών των ανθρώπων για πιο άνετη, ποιοτική και αξιοπρεπή ζωή, σε αντίθεση με τις απόψεις των καπιταλιστών, οι οποίοι θεωρούν πως αξιοποίηση είναι η διαδικασία που παράγει κέρδη, ακόμα και αν αυτό μεταφράζεται σε παγωμένους από το κρύο άστεγους. Ήρθε ο καιρός να εργαζόμαστε τουλάχιστον 50% λιγότερο μιας και τα σπίτια για τα οποία πληρώνουμε τώρα νοίκι υπάρχουν ήδη και δεν πρέπει να πληρώνονται και να ξαναπληρώνονται. Ήρθε η ώρα να πάψουμε να εξαντλούμε τη φύση παίρνοντας από αυτή οικοδομικά υλικά για κατασκευή επιπλέον κτιρίων, μιας και τα κτίρια που ήδη υπάρχουν φτάνουν για όλες και όλους μας. Ήρθε η ώρα να φτύσουμε στα μούτρα τους εκβιαστές των τραπεζών και των υπουργείων που παίζουν με την ανάγκη μας και τη ζωή μας. Ήρθε ο καιρός να αμφισβητήσουμε τον «ιδεατό» κόσμο που δημιουργεί το ναρκωτικό της ιδιοκτησίας. Ήρθε ο καιρός να αμφισβητήσουμε την ίδια την ιδιοκτησία και να διαγράψουμε τροχιά ενάντια στους νόμους του καπιταλιστικού κόσμου.

Ήρθε ο καιρός να καταλάβουμε τα σπίτια.

Βασικός φόβος κάθε εξουσίας είναι η αμφισβήτηση. **Οι άρχοντες κοιμότανε ανέκαθεν με το άγχος της εξέγερσης των υποτελών τους.** Για να το αποφύγουν διακύρητταν ότι πράττουν το ανθρωπίνως δυνατό για να μας προσφέρουν τους όρους μιας αξιοβίωτης ζωής. Ακόμα και τη στιγμή που μας κλέβουν μέσω της φορολογίας ή της μείωσης των μισθών φωνάζουν πως το κάνουν για το καλό μας και για την ισορροπία του κοινωνικού ιστού. Μας λένε διαρκώς πόσο νοιάζονται για εμάς και πόσο καταπονούνται όταν σκέφτονται και εφαρμόζουν λύσεις για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα μας και να ρυθμίσουν τη ζωή μας. Οι άρχοντες, τα τσιράκια και οι λακέδες τους μας καλούνε να κοιτάμε τη δουλειά μας, να χαιρόμαστε για αυτή τη ζωή, να σωπαίνουμε και να μη διαμαρτυρόμαστε, μιας και αυτή η ρύθμιση που μας προσφέρουν είναι το καλύτερο που θα μπορούσε να μας συμβεί, πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να οργανωθεί η ζωή μας και πως καλύτερα δε γίνεται, αν και αυτοί –έτσι μας διαβεβαιώνουν- θα προσπαθήσουν για ακόμα περισσότερα όταν οι διεθνείς συγκυρίες το επιτρέψουν. Μας καλούνε τέλος να τους αντιμετωπίζουμε σαν τους υπηρέτες μας, που τρέχουν διαρκώς να προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο αφιλοκερδώς και φυσικά να μην τους δείξουμε αχαριστία και τους αμφισβητήσουμε. Μας δίνουμε μάλιστα και το δικαίωμα να τους ξαναψηφίσουμε για να μας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Τι ωραία παραμύθια μας αραδιάζουν, ε;

Ο φόβος των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών μας συνίσταται στο εξής απλό: να μην αμφισβητηθεί το πλαίσιο και οι σχέσεις εντός του οποίου έχουμε ρυθμίσει τη ζωή μας, ώστε να παράγονται τα μέγιστα για αυτούς οφέλη. Κάθε προσπάθεια οργάνωσης της ζωής μας έξω από και ενάντια σε αυτή την καπιταλιστική ρύθμιση δε θα πρέπει –κατά τα αφεντικά μας- να περνάει ούτε από τα όνειρα μας. Για αυτό και όποτε υπάρχουν εξόφθαλα παραδείγματα πως δεν μπορούν ή δε θέλουν να νοιαστούν για τις ζωές μας τρέχουν να πάρουν μέτρα ανακούφισης (όντας οι ίδιοι που πήρανε μέτρα εξόντωσης...), μας και αναχαιτίζουν οποιαδήποτε κίνηση αμφισβήτησης, αυτοοργάνωσης και εξέγερσης.

Μόνο κάτω από αυτό το πρίσμα μπορούν να γίνουν αντιληπτές οι εξαγγελίες του κράτους για πάγωμα των πλειστη-ριασμών σπιτιών, η παροχή μιας ελάφρυνσης στα επιτόκια, στα χαράτσια και στα χαρτόσημα ή το άνοιγμα των γυμναστηρίων της Αθήνας για τους άστεγους αποκλειστικά και μόνο για τις νύχτες με πολικές θερμοκρασίες (λες και τις υπόλοιπες μέρες οι άστεγοι δεν έχουν ανάγκη στέγης...). Αντίστοιχα, στα Γιάννινα, η ίδια παρελκυστική τακτική από τους άρχοντες μας βρήκε έδαφος στη δημιουργία χώρου φιλοξενίας αστέγων στην πρώην Παιδόπολη. Αφού διατυμπάνισαν από την προηγούμενη άνοιξη σε όλους τους τόνους –μην τύχει και τους αποκαλέσει κανείς άσπλαχνους- τη δημιουργία ξενώνα φιλοξενίας αστέγων που θα λειτουργούσε το χειμώνα, το κτίριο δε μετατράπηκε ποτέ σε ξενώνα, δε φιλοξένησε ποτέ ούτε έναν άστεγο και πέρασε πριν λίγο καιρό στα χέρια του Υπουργείου Εργασίας. Οι δηλώσεις μείνανε, το έργο έφυγε. **Ποιος νοιάζεται για τους άστεγους άλλωστε;** Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι, φοβούμενοι τα χειρότερα από έναν ενδεχόμενο θάνατο αστέγου, στήσανε μια ολόκληρη απάτη ότι «και καλά» νοιάζονται για όσους δεν έχουν στέγη, αποκόμισαν πολιτικό όφελος, αποκοίμισαν συνειδήσεις, καναλιζάρισαν κοινωνικές αντιδράσεις που τυχόν θα δημιουργούτανε εναντίον τους και εντέλει η κυριαρχία τους επί των ζώων μας έμεινε αδιαμφισβήτητη. 'Η μήπως δεν είναι έτσι;

«Αμφότεροι ξέραμε ότι σε σχέση με τις ανάγκες, τις ζωτικές, δεν μιλάς αλλά δρας.»

Τσεζάρε Μπατίστι, «Ο τελευταίος πυροβολισμός», εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα

Εμείς όμως **τολμάμε να αμφισβητήσουμε τόσο την κυριαρχία τους επί των ζώων μας, όσο και το καπιταλιστικό τους σύστημα.** Δε θεωρούμε κανέναν πιο αρμόδιο να φροντίσει για τις ανάγκες και τις ζωές μας πέρα από εμάς τους ίδιους και τις κοινότητές μας. Με όπλο την αυτοοργάνωση και την οριζοντιότητα, παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και δημιουργούμε το δικό μας κόσμο, αυτόν της ελεύθερης κάλυψης των αναγκών χωρίς τη μεσολάβηση κέρδους για κανέναν, τον κόσμο της ελεύθερης δημιουργίας και της ισότιμης απόλαυσης. Δε κλαιγόμαστε στα γραφεία κανενός κομματάρχη (αριστερού ή δεξιού) για να μας λύσει το πρόβλημα για στέγη, παρά δρούμε αυτόνομα και αδιαμεσολάβητα. Δεν εναποθέτουμε τις ελπίδες στο θεό, σε μια αριστερή κυβέρνηση, στο στοίχημα, στην καλή μας τύχη ή στη φιλευσπλαχνία της οικογένειας, αλλά βάζουμε τον πλούτο των γνώσεων, των ικανοτήτων, των εμπειριών, των συναισθημάτων και της ευφυΐας μας στην υπηρεσία των συλλογικών μας αναγκών. Δεν περιμένουμε να ξαναπαχύνουν οι καπιταλιστικές αγελάδες ώστε να μπορεί το κράτος να μας ανέχεται στα ειδικά διαμορφωμένα περιθώρια του ως παράσιτα, αλλά καταλαμβάνουμε και δημιουργούμε χώρους αντιεξουσίας. Δεν ελπίζουμε στο ξεπέραςμα της κρίσης και την ανάκαμψη των αγορών για να βρεθεί μια γωνίτσα και για εμάς, αλλά αγωνιζόμαστε να κάνουμε πράξη τα λόγια του Κροπότκιν, δηλαδή: **«να κατεδαφίσουμε αυτόν τον κόσμο χτίζοντας το δικό μας».**

Εδώ και χρόνια το πρόταγμα των καταλήψεων και της αυτοοργάνωσης διαχύθηκε –με μεγάλη απήχηση– στο κοινωνικό σώμα ως μια αντιπρόταση για την ικανοποίηση των αναγκών μας και την επίθεση στις καπιταλιστικές νόρμες. Η συνεισφορά του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού/αυτόνομου χώρου στη διασπορά του προτάγματος ήταν και είναι σημαντική. Γύρω από τις καταλήψεις και τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα– τα οποία πολλαπλασιάστηκαν εκθετικά μετά την εξέγερση του 2008– συσπειρώθηκε μεγάλη μερίδα του κόσμου του αγώνα και της αντίστασης, προωθώντας και δημιουργώντας υποδομές για την κάλυψη πρωταρχικών αναγκών ή οργανώνοντας την ανατροπή του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος στο οποίο ζούμε. Για το λόγο αυτό οι καταλήψεις και τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια μπήκανε στο στόχαστρο της καταστολής. Η έμπρακτη αμφισβήτηση και οι προσπάθειες μετασχηματισμού της κοινωνίας με όρους αντιεραρχικούς και αντικαπιταλιστικούς ανήχθησαν από την τρικομματική κυβέρνηση και το κράτος των αφεντικών σε ζήτημα “Νόμου και Τάξης”. Με αυτή την εξέλιξη δε θα αργούσε και η επίθεση του κράτους προς τις καταλήψεις και τις αυτοοργανωμένες κινηματικές υποδομές. Με αρχιμαέστρο το Δένδια η -αγαπημένη των αφεντικών- αστυνομία εισέβαλλε και εκκένωσε τις καταλήψεις Βίλλα Αμαλίας και Σκαραμαγκά, προσπάθησε ανεπιτυχώς το ίδιο με την κατάληψη Λέλας Καραγιάννη, ενώ ανακοίνωσε –με τη γνωστή έπαρση που διακρίνει τους βασανιστές– την επέκταση της καταστολής των καταλήψεων και εκτός Αθήνας. **Έχουμε συναισθήσει ότι η κατάληψη στέγης Σαχίνη 3 έρχεται σε μια δύσκολη εποχή από πλευράς καταστολής. Αλλά δεν μπορούμε να οπισθοχωρήσουμε και να μην πραγματοποιήσουμε τα προτάγματά μας.** Είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε με αυτούς του όρους, αφού ο αγώνας για τη στέγη είναι αγώνας για την ίδια τη ζωή. Δύναμη για την πραγματοποίηση του εγχειρήματος μας παίρνουμε από τις συντρόφισσες και τους συντρόφους που επιχειρήσαν την ανακατάληψη της Βίλλα Αμαλίας και της Σκαραμαγκά και διώκονται για αυτή τους την επιλογή.

Δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να κάνεις αλληλεγγύη στις καταλήψεις, από το να κάνεις νέες καταλήψεις. Είτε πρόκειται για καταλήψεις κτιρίων, γης ή χώρων δουλειάς.

ενάντια στους κερδοσκόπους των αναγκών μας

παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας

**10, 100, χιλιάδες
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

αντίσταση - αυτοοργάνωση - αλληλεγγύη - αξιοπρέπεια

κατάληψη στέγης ΣΑΧΙΝΗ 3 | saxini3.squat@gmail.com

